

PARAULES DE VIDA

Trobada diocesana de xiquets

Diumenge que ve celebrarem la trobada del Moviment Infantil Diocesà (MID), al qual estan convidats els xiquets que participen en les activitats catequètiques de les nostres parròquies, especialment aquells que es preparen per a rebre al Senyor en l'Eucaristia per primera vegada i els que continuen aprofundint en la fe i en la vida cristiana en les diferents activitats parroquials. M'agradaria convidar-vos als sacerdots i catequistes a què animeu als xiquets i a les seues famílies a participar en la trobada del MID, pensant en el bé que els pot fer viure aquesta experiència eclesial.

És important que els xiquets de les diferents parròquies de la diòcesi es troben i descobreixin que molts altres companys de la seua edat estan recorrent el mateix camí de fe que ells. En molts pobles petits de la diòcesi ja és habitual que els xiquets i joves, per a les activitats culturals i esportives, es desplacen per trobar-se amb els de localitats pròximes. Això és una riquesa, perquè els obri a un món de relacions més ampli que els ajuda a créixer en la seua formació hu-

mana. També és important que tinguem l'experiència que els cristians formem una gran família. Això els amplia l'horitzó de la vivència de la fe i els ajuda a comprendre millor el que significa la pertinença a l'Església.

Convé que, en la mesura que sigui possible, les seues famílies se senten convidades també a participar en aquest dia de convivència i de festa de la fe. Avui som conscients de l'important que és la implicació dels pares en la iniciació dels fills a la vida cristiana. També experimentem que aconseguir aquest objectiu no és fàcil. Qualse-

vol ocasió i qualsevol signe que els pugua acostar a l'Església l'hem d'aprofitar. Un dia com aquest, en el qual conviuen amb els xiquets, amb altres pares, amb els catequistes i amb els sacerdots de la parròquia —en la mesura en què es puguin fer presents—, i en el que tenen ocasió de participar en una Eucaristia especialment preparada per als seus fills, pot ajudar a molts a superar prejudicis que dificulten la seua relació amb l'Església.

La relació dels catequistes amb els xiquets també pot enriquir-se en aquest dia de convivència. A causa del ritme de vida que tenim tant

ells com els majors, moltes vegades el contacte es limita a la catequesi setmanal i, quan es pot, al moment de la celebració de l'Eucaristia dominical. Passar un dia amb ells i, si pot ser, amb les seues famílies, permet una relació diferent i pot ajudar a créixer en la comunió i en el coneixement mutu.

Però sobretot, hem de pensar en el bé que els fa a ells perquè els oferim l'ocasió de tenir una vivència alegre de la fe, que els pot animar en el desig de conèixer més a Jesús i de voler viure en la seua amistat. Estic convençut que aquests xicotets gestos i experiències que de vegades creiem que serveixen per a poc, poden sembrar en el seu cor la llavor de la fe. Fa unes setmanes, en una trobada amb els xiquets d'una parròquia a la qual vaig anar en visita pastoral, dos d'ells em van parlar de la seua experiència d'assistir a aquesta trobada, la recordaven com una cosa molt positiva i tenien desig de tornar. No desaprofitem cap ocasió per a evangelitzar.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El dia abans de marxar de casa

Era una casa forta la del pare bo de la paràbola: dos fills forts i valents n'asseguraven la continuïtat. Una taula abundant amb aviram, verdures i fruites. Criades i criats per al servei, l'acompanyament i la seguretat. Amples camps, plantacions de vinyes i oliverars que reclamaven l'esforç dels fills i mossos. Ramats d'ovelles i vaques que peixien tranquil·lament... Però el que feia gran la casa era l'ambient, la convivència, l'actitud de perdó, el bon tracte entre tots. Era com una gran família.

Feia uns dies que el fill petit estava neguitós: no participava com sempre de la convivència familiar; feia el treball, de mala gana, s'escapava de les seves obligacions; fins havia perdut la gana. Un vespre, asseguts al banc del foc, el pare li preguntà: «Fill, què et passa? Estàs estrany darrerament». I el fill ho confessà: «Mi-

reu, pare, aquí a casa estem molt bé, ho tenim tot, no ens falta res. Però, no ho sé, jo voldria conèixer altres coses, marxar a altres indrets. Voldria anar-me'n de casa». Tots quedaren sorpresos i preocupats.

I el germà gran va saltar: «Va, home, que ara venen dies de molta feina: hem d'emprar els guarets, criaran les ovelles, cal ensulfatar...», va treure tots els arguments d'un home pencaire com era ell.

El pare, fins ara pensatiu, li parlà dolçament: «Fill, que no estàs bé aquí, a casa? Que no t'estimes prou? Què vols que fem més per tu?»

El fill petit escoltava amb un posat absent. Aquell vespre no hi hagué alegria en la família.

L'endemà a l'hora de dinar, el fill petit acabà de donar la martellada: «Demà marxo». Després d'un silenci anguniós, el germà gran saltà taxatiu: «No, això, no.

Ja ets prou gran i saps el que has de fer. Però, això no t'ho perdonaré mai». I es feu un pesat silenci tot el dinar. Al llevant de taula, el pare s'acostà al fill petit: «Mira, aquí és casa teva. El pare sempre t'esperarà. Torna sempre que vulguis.»

Aquell vespre, al banc del foc només hi seia el pare tot pensatiu. El fill petit recollia les seves coses. Una criada li feia la bossa. Al germà gran no se'l veié.

L'endemà al matí, el fill petit marxava de casa a fer el rodamón. Quan passat un temps, fracassat, va tornar a casa, tot seguia igual: el pare l'abraçà entusiasmat i organitzà una gran festa. El germà gran no el volgué ni saludar.

Encara avui la història es repeteix?

PALABRAS DE VIDA

Encuentro diocesano de niños

El próximo domingo celebraremos el encuentro del Movimiento Infantil Diocesano (MID), al que están invitados los niños que participan en las actividades catequéticas de nuestras parroquias, especialmente aquellos que se preparan para recibir al Señor en la Eucaristía por primera vez y los que continúan profundizando en la fe y en la vida cristiana en las distintas actividades parroquiales. Me gustaría invitaros a los sacerdotes y catequistas a que animéis a los niños y a sus familias a participar en el encuentro del MID, pensando en el bien que les puede hacer vivir esta experiencia eclesial.

Es importante que los niños de las distintas parroquias de la diócesis se encuentren y descubran que otros muchos compañeros de su edad están recorriendo el mismo camino de fe que ellos. En muchos pueblos pequeños de la diócesis ya es habitual que los niños y jóvenes, para las actividades culturales y deportivas, se desplacen para encontrarse con los de localidades cercanas. Esto es una riqueza, porque les abre a un mundo de relaciones más amplio que les ayuda a crecer en su formación humana. También es importante que tengan la experiencia de que los cristianos formamos una gran familia. Esto les amplía el horizonte de la vivencia de la fe y les ayuda a comprender mejor lo que significa la pertenencia a la Iglesia.

Conviene que, en la medida de lo posible, sus familias se sientan invitadas también a participar en este día de convivencia y de fiesta de la fe. Hoy somos conscientes de lo importante que es la implicación de los padres en la iniciación de los hijos a la vida cristiana. También experimentamos que conseguir este objetivo no es fácil. Cualquier ocasión y cualquier signo que les pueda acercar a la Iglesia lo debemos aprovechar. Un día como este, en el que conviven con los niños, con otros padres, con los catequistas y con los sacerdotes de la parroquia —en la medida en que se puedan hacer presentes—, y en el que tienen ocasión de participar en una Eucaristía especialmente preparada para sus hijos, puede ayudar a muchos a superar prejuicios que dificultan su relación con la Iglesia.

La relación de los catequistas con los niños también puede enriquecerse en este día de convivencia. Debido al ritmo de vida que tenemos tanto ellos como los mayores, muchas veces el contacto se limita a la catequesis semanal y, cuando se puede, al momento de la celebración de la Eucaristía dominical. Pasar un día con ellos y, a ser posible, con sus familias, permite un encuentro distinto y puede ayudar a crecer en la comunión y en el conocimiento mutuo.

Pero sobre todo, hemos de pensar en el bien que les hace a ellos porque les ofrecemos la ocasión de tener una vivencia alegre de la fe, que les puede animar en su deseo de conocer más a Jesús y de querer vivir en su amistad. Estoy convencido de que estos pequeños gestos y experiencias que a veces creemos que sirven para poco, pueden sembrar en su corazón la semilla de la fe. Hace unas semanas, en un encuentro con los niños de una parroquia a la que fui en visita pastoral, dos de ellos me hablaron de su experiencia de asistir a este encuentro, lo recordaban como algo muy positivo y tenían deseo de volver. No desaprovechemos ninguna ocasión para evangelizar.

Con mi bendición y afecto.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Tortosa celebra la fiesta del beato Manuel Domingo y Sol

El Templo de Reparación de Tortosa acogió, el día 29 de enero, la fiesta del beato Manuel Domingo y Sol. La Eucaristía fue presidida por el director general de la Hermandad de Operarios, D. Florencio Abajo Núñez, y concelebrada por los sacerdotes operarios D. José Antonio Sampeiro y D. Javier Goñi y cuatro sacerdotes diocesanos. Dirigió los can-

tos Mn. Rafel Prades y al órgano, Mn. Isaías Riba.

En la homilía, el Director general recordó que Domingo y Sol fundó en Roma el Pontificio Colegio Español de San José y en 1903 edificó en Tortosa el Templo de Reparación, donde reposan sus restos mortales. Murió el año 1909 en su ciudad natal. Añadió que «D. Manuel fue un hombre que se

esforzó por ser un buen sacerdote entregado totalmente al Señor y también un gran amante de las vocaciones sacerdotales». «Todos los que estamos aquí como creyentes hemos sido llamados cada uno a una vocación y por la misericordia de Dios amados con predilección. Tal como hemos proclamado en el Salmo: “Aquí estoy Señor para hacer tu voluntad”. Hemos de estar dispuestos a vivir en todo la voluntad del Señor.»

Después de darnos la bendición final, D. Florencio dio las gracias por la celebración, por haber rezado juntos y por pedir al Señor que el beato Manuel Domingo y Sol sea pronto canonizado, como otros santos que tenemos ya en Tortosa.

A continuación, veneramos la reliquia del beato, mientras cantamos *Falanges Josefinas* de Mn. Peris. Luego fuimos invitados para compartir un vino de honor en la cripta y un buen rato de convivencia.

María Joana Querol

La Fatarella celebra Sant Blai

Dins el marc de les festes majors d'hivern, a la Fatarella vam celebrar, el dissabte 1 de febrer, la festa de Sant Blai. Ens va acompanyar Mn. Ramon Font, fill del poble, qui ens va parlar de sant Blai metge, màrtir i testimoni de fe. També durant les festes vam poder gaudir d'una exposició de tots els objectes religiosos antics de la nostra parròquia.

Mn. David Arasa

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

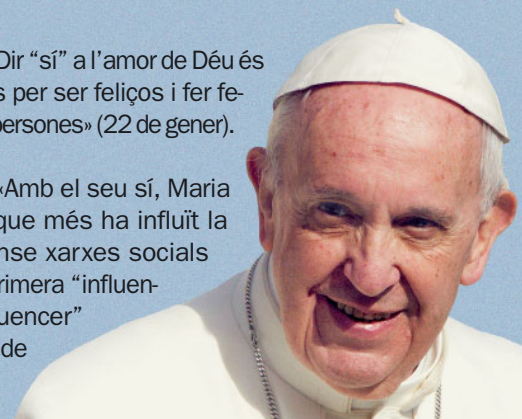

@Pontifex: «El que queda de vida davant del llinar de l'eternitat no és quant hem guanyat, sinó quant hem donat» (20 de gener).

@Pontifex: «L'estil cristià és el de les Benaurances: humilitat, paciència en els patiments, amor per la justícia, capacitat per suportar les persecucions, no jutjar els altres...» (21 de gener).

@Pontifex: «Dir “sí” a l'amor de Déu és el primer pas per ser feliços i fer feliços moltes persones» (22 de gener).

@Pontifex: «Amb el seu sí, Maria és la dona que més ha influït la història. Sense xarxes socials ha estat la primera “influencer”, la “influencer” de Déu» (27 de gener).

Trobada de Missions per a preparar el Mes Missioner Extraordinari de l'octubre

Els delegats, treballadors i voluntaris de les delegacions de Missions amb seu a Catalunya ens vam reunir a principis de febrer al Santuari de Loreto (Tarragona). Van ser dos dies de convivència, oració i treball, on ja vam posar fil a l'agulla en el que serà el Mes Missioner Extraordinari, l'octubre de 2019, proclamat pel papa Francesc.

Les delegacions ja comencem a preparar a nivell diocesà i interdiocesà diferents activitats per tot Catalunya. Vam comptar amb el suport del nostre bisbe de Tortosa, Mons. Enriquer Benavent, que sempre ens acompanya en totes les nostres reunions.

Delegació de Missions

Trobada de religioses per a celebrar la Jornada de la Vida Consagrada

Sota el lema «Pare nostre. La vida consagrada presència de l'amor de Déu», es va celebrar la Jornada Mundial de la Vida Consagrada el dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor.

A la Casa Mare de la Consolació, a Jesús, ens vàrem trobar religioses de la Consolació, Teresianes, Filles de la Caritat i Carmelites Missioneres Teresianes. Ens va acompanyar Mn. Ramon Labernié, delegat episcopal per a la Vida Religiosa.

La trobada va començar amb la lectura d'unes paraules del nostre bisbe, Enrique Benavent, qui no va poder assistir-hi per haver de donar resposta a un altre compromís. A continuació, Mn. Ramon ens va comentar uns pensaments del papa Francesc recollits, en forma d'entrevista, pel claretià Fernando Prado, en el llibre *La fuerza de la vocación. La vida consagrada hoy*.

I va arribar el moment de compartir experiències. Una germana de cadascuna de les congregacions presents va fer una presentació del que vivien, del

moment en el que es trobaven com a congregació, etc. Va ser molt interessant. I per acabar aquests moments d'experiències ens van parlar algunes germanes que havien estat molts anys en terra de missions.

La pregària de Vespres i un berenar van posar punt final a una trobada realment fraterna, a un espai de comunió que volem repetir més vegades.

Gna. Cristina Martínez Pierola

AGENDA

Diumenge 7, Seminari, Tortosa, Trobada del Moviment Infantil Diocesà.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jo 4,43-54]. Sant Venanci, bisbe i mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità; sant Hug, bisbe.

2. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jo 5,1-3a.5-16]. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent; sant Francesc Coll i Guitart.

3. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jo 5,17-30]. St. Nicetas, abat.

4. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jo 5,31-47]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Divendres [Sa 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jo 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jo 7,40-53]. Sant Marcel·lí, mr.;

sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat; sant Platònides.

7. ■ Diumenge vinent, V de Quaresma (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Is 43,16-21 / Sl 125 / Fl 3,8-14 / Jo 8,1-11]. Sant Joan Baptista de la Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prevere fundador dels Germans Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

Diumenge IV de Quaresma (C)

COMENTARI

Hem de ser una creació nova

El retorn del fill pròdig (1773) de Pompeo Batoni. Museu d'Història de l'Art de Viena (Àustria)

Ens anem atansant a la Pasqua. La primera lectura fa referència a la primera Pasqua en llibertat del poble d'Israel: *Llavors els israelites van celebrar la festa de Pasqua. Des d'aquell dia ja no caigué més el manà, el menjar del desert. Ara ja són a la terra promesa; ja s'ha celebrat el pas (la Pasqua) de l'esclavitud a la terra promesa.*

Nosaltres també celebrarem la Pasqua, i recordarem sobretot el baptisme, el pas de l'esclavitud del pecat a la llibertat de ressuscitats.

Però la nostra vida sovint no respon a aquesta situació d'autèntica llibertat. El fill petit de la paràbola d'aquest diumenge vol també la llibertat: *Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.* Ara sí que pot ser lliure. *Arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Ara ja fa el que vol. Però no s'adona que ho ha perdut tot: Començà a passar necessitat. Ni tan sols pots menjar les garrofes que menjaven els porcs. Però no tot està perdut: li queda el Pare que, quan el fill encara era lluny, el veié i es commogué i correu a tirar-se-li al coll i el besà. De seguida el Pare li mostra el seu amor. El fill a casa ho recobra tot: *Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat porteu el vedell gras per fer la gran festa. Raó: Aquest fill meu que ja donava per mort... Ara torna a ser el fill. Cosa que no entendre el fill gran que s'enfada per la festa que fa el seu pare. No entén que han recuperat el fill i el germà. Per això li diu: *Fill (ell també és fill) hem de fer festa perquè aquest germà teu...;* continua essent el teu germà, malgrat que durant un temps s'ha apartat de la casa del Pare. Ara tornen a ser una família.**

Pau ens recorda: *Els qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat; ha començat un món nou: és el món del perdó del Pare, de l'amor de germans, de la família dels fills de Déu, el món on no hi ha enveges, ni rancúnies ni gelosies: només amor.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 5,9a.10-12)

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.*

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,17-21)

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-3.11-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.»

Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dona'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns.

Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat.

Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, correu a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat." I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras." El germà gran s'indignà i no volia entrar.

Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?"

El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".»

▶ Lectura del libro de Josué (Js 5,9a.10-12)

En aquellos días, dijo el Señor a Josué: «Hoy os he quitado de encima el oprobio de Egipto». Los hijos de Israel acamparon en Guilgal y celebraron allí la Pascua al atardecer del día catorce del mes, en la estepa de Jericó. Al día siguiente a la Pascua, comieron ya de los productos de la tierra: ese día, panes ácidos y espigas tostadas. Y desde ese día en que comenzaron a comer de los productos de la tierra, cesó el maná. Los hijos de Israel ya no tuvieron maná, sino que ya aquel año comieron de la cosecha de la tierra de Canaán.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,17-21)

Hermanos: Si alguno está en Cristo es una criatura nueva. Lo viejo ha pasado, ha comenzado lo nuevo. Todo procede de Dios, que nos reconcilió consigo por medio de Cristo y os encargó el ministerio de la reconciliación. Porque Dios mismo estaba en Cristo reconciliando al mundo consigo, sin pedirles cuenta de sus pecados, y ha puesto en nosotros el mensaje de la reconciliación. Por eso, nosotros actuamos como enviados de Cristo, y es como si Dios mismo exhortara por medio de nosotros. En nombre de Cristo os pedimos que os reconciliéis con Dios. Al que no conocía el pecado, lo hizo pecado en favor nuestro para que nosotros llegáramos a ser justicia de Dios en él.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-3.11-32)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «Un hombre tenía dos hijos; el menor de ellos dijo a su padre: "Padre, dame la parte que me toca de la fortuna". El padre les repartió los bienes. No muchos días después, el hijo menor, juntando todo lo suyo, se marchó a un país lejano, y allí derrochó su fortuna viviendo perdidamente. Cuando lo había gastado todo, vino por aquella tierra un hambre terrible, y empezó él a pasar necesidad. Fue entonces y se contrató con uno de los ciudadanos de aquel país que lo mandó a sus campos a apacentar cerdos. Deseaba saciarse de las algarrobas que comían los cerdos, pero nadie le daba nada. Recapitando entonces, se dijo: "Cuántos jornaleros de mi padre tienen abundancia de pan, mientras yo aquí me muero de hambre. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre, y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo: trátame como a uno de tus jornaleros". Se levantó y vino a donde estaba su padre; cuando todavía estaba lejos, su padre lo vio y se le conmovieron las entrañas; y, echando a correr, se le echó al cuello y lo cubrió de besos. Su hijo le dijo: "Padre, he pecado contra el cielo y contra ti; ya no merezco llamarme hijo tuyo". Pero el padre dijo a sus criados: "Sacad enseguida la mejor túnica y vestísela; ponéle un anillo en la mano y sandalias en los pies; traed el ternero porque este hijo mío estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado". Y empezaron a celebrar el banquete. Su hijo mayor estaba en el campo. Cuando al volver se acercaba a la casa, oyó la música y la danza, y llamando a uno de los criados, le preguntó qué era aquello. Este le contestó: "Ha vuelto tu hermano; y tu padre ha sacrificado el ternero cebado, porque lo ha recobrado con salud". Él se indignó y no quería entrar, pero su padre salió e intentaba persuadirlo. Entonces él respondió a su padre: "Mira: en tantos años como te sirvo, sin desobedecer nunca una orden tuya, a mí nunca me has dado un cabrito para tener un banquete con mis amigos; en cambio, cuando ha venido ese hijo tuyo que se ha comido tus bienes con malas mujeres, le matas el ternero cebado".

El padre le dijo: "Hijo, tú estás siempre conmigo, y todo lo mío es tuyo; pero era preciso celebrar un banquete y alegrarse, porque este hermano tuyo estaba muerto y ha revivido; estaba perdido y lo hemos encontrado".»